

Oton Župančič:

Konec igre.

„Šah!“ — „Dobro.“ — „Šah!“ — „E vraga!“ — „Šah in mat!
Kraljestvo tvoje pred menoj je v prahu.“
— „Kako le to? Poglej no še enkrat:
Tvoj kralj je vendar že izdaven v šahu,
pa nisva vedela ne jaz ne ti
in sva igrala dalje igro krivo . . .“
— „No, pa nazaj poteze.“ — „To nič ni.“
— „Pravilno je.“ — „A ni več zanimivo.“

Vojeslav Molè:

Lotto voce.

Bela, bela vsa poljana,
v peči ogenj prasketa,
v srcu pesem razigrana
v zvokih divnih trepeta.

Bele dlani, drobne dlani
rože v tihi mrak neso,
izza njih za pajčolani
sinje vame zre oko.

Vame zre in vse cvetejo
rože v tajnostnih dlaneh.
Daleč, daleč misli grejo . . .
V srcu sanje, sreča, smeh.

Ti pri meni, Ela, Ela?
Divno srce trepeta . . .
Zunaj sanja zima bela,
v peči ogenj prasketa.

E. Verhaeren:

Drevesa.

(Iz cikla: Les Soirs.)

Kadar ožgana polja v purpurju plamtijo
pod smrtnobledimi večeri poznih dni,
križpotje sivo, monotono tone sred ravni,
drevesa-romarji v neskončno dalj hitijo.